

Въ лѣто же Господне 1454. собра пакъ Султанъ Магометъ войска до 500000 души Турцы избранны, и отиде на останалы ше градове Болгарски и Сербски. Стигнавъ же близо при Филиппополя и разумѣвъ, защо се крѣе въ Туловско то поле, и изъ гора та тамо вайска Болгарска, тоя часъ посла Арапъ Исуфъ паша сосъ 15000 души Турска войска, да избіятъ сичка та оная войска Болгарска тамо.

И така они отидоха въ средня та гора, и найдевшѣ тамо монастырь Святаго Николая, разсипаха го отъ основанія, и избиха сички те въ него калугере и мирски, щото се беха скрыли. Послѣ отидоха въ село Турія и разориха. Послѣ въ Туловско то поле влѣзнаха: гдѣ то немаше войска Болгарска, но простый народъ жени и деца се крѣеха между горы те, собрани отъ окрестны те градове и села: кой то като видоха тога Турско то нашествіе, весмаса уплашиха, и помолившеся Богу сосъ големъ гласъ до небесе выкаха: Господи помилуй. И Господъ услыша njihноє моленіе, и абіе сосъ мгла покрь сичко то поле, и притемне толко, щото Турцы те единъ другого се непознаваха, и возмиѣха, защо Болгаре те нападнаха на нихъ, и така фатиха да се біять по между си, и избихасе до единъ. И като не остана ни единъ отъ Турцы те, абіе мгла та се дигна: Народъ же това чудо видѣвшѣ прославиха Бога и чудотворца Николая, и остана онова мѣсто Мглищъ отъ тога и до днесъ да се именува.

Султанъ же Магометъ, като чу това приключеніе, разгнѣвасе много на Болгаре те, и онъ убо отиде на Самоковъ, а Зинанъ паша посла на Златица: кой то бивсея облада Златица: Послѣ отиде и облада Ловчанска та крѣпость